

ud paa at stille til Raadighed for Ministeren nogle Beløb, som kunde anvendes til de Kommuner, der androg — altsaa efter egen Tilskyndelse — om Tilladelse til at foretage en saadan Vurdering til Ejendomsskyld, at man vurderede Grunden for sig og Bygningerne for sig. I den Anledning skal jeg udtale, at jeg ikke har noget imod at paatage mig et saadant Medarbejde, for saa vidt det gaar ud paa at foretage Stikprøver hist og her i enkelte bestemte Vurderingskredse; men jeg maa forvare mig imod, at dette skulde være en anteciperet Indrømmelse af, at der udkræves en principiel Forandring af Beskatningsgrundlaget.

Marott: Det er kun om et enkelt Spørgsmaal vedrørende det foreliggende Lovforslag, jeg vil tillade mig at gøre en Bemærkning, nemlig om Fordelingen af den indkomne Jernbaneskyld mellem Staten og Kommunerne. I Lovforslagets § 11 staar der, at Jernbaneskylden skal komme „Staten og de øvrige i Anlægget interesserede til gode i samme Forhold, som de have ydet Bidrag til Banens Anlæg“. Da denne Sætning efter den Maade, hvorpaa den er formet, kan misforstaas, idet Ordet „interesserede“ vil kunne forstaas saaledes, at der kræves pekuniær rentebærende Hæftelse i den paagældende Bane eller Andel i Ledelsen af den, kunde jeg ønske at høre en Udtalelse af den højtærede Trafikminister om, at Ordet „interesserede“ skal forstaas saaledes, at Odense Kommune ogsaa faar Andel i den eventuelle Jernbaneskyld, som vil fremkomme ved Dobbeltsporet paa Fyn. Odense Kommune skal yde et Tilskud af 200,000 Kr. til dette Statsbaneanlæg, dog uden at Kommunen derved bliver interesseret i Banen paa den anførte Maade. Jeg for mit Vedkommende anser det for givet, at Odense Kommune vil faa sin Andel i Jernbaneskylden i Henhold til Lovens § 11, men for en Sikkerheds Skyld mener jeg, at dette bør fastslaas her under Lovens Behandling, thi selv om den nuværende højtærede Trafikminister har den Mening, som jeg her har udtalt — og jeg ved, at Ministeren mener det samme som jeg —, kan man jo ikke vide, hvorledes en kommende ny Trafikminister vil fortolke dette Punkt i Lovens § 11. Som Følge deraf vil det være absolut heldigt, ja, jeg kan sige nødvendigt, at der her paa Forhaand fastslaas en bestemt Fortolkning i det givne Tilfælde. Det er kun denne Henstilling, jeg vil tillade mig at gøre til den højtærede Minister.

W. Neergaard: Som Medlem af den Kommission, der har været nedsat om det Spørgsmaal, vi her behandle, vil ogsaa jeg tillade mig at fremsætte nogle faa Bemærkninger. Jeg kan gøre det ganske kort, baade fordi jeg i Forfjor, ved Behandlingen af det da foreliggende Lovforslag, havde Lejlighed til at udtale mig om Sagen, og fordi jeg i øvrigt kan henvise til den Betænkning, hvormed det af mig i Kommissionen fremsatte Forslag er ledsaget. Det er utvivlsomt, at hele dette Spørgsmaal er af stor og vidtrækkende Betydning, og det har derfor forbavset mig noget, at den Diskussion, som har været ført her i Salen om hele denne Sag, i Virkeligheden har været saa lidenskabsløs, som Tilfældet har været, og har været fulgt med en tilsyneladende ikke særlig udpræget Opmærksomhed.

Man kan godt forstaa det Syn, som har dannet Grundlaget for de Tanker, der ere fremsatte i Flertallets Forslag. Naar man, som Tilfældet f. Eks. har været ved Kystbanen, har set Jordarealer stige i saa høj Grad i Værdi, at man kan sige, der ligefrem er skabt Formuer derved, er det let forstaaeligt, at man har tænkt sig Muligheden af, at Staten lagde Beslag paa disse Værdistigninger som et passende Skatteobjekt. Den Samfundsoptattelse, som besjæler Forsvarerne af en Skat som denne, er jo den, at man ikke bør tillade, at private tilegne sig, hvad der med Rette tilhører det offentlige — ligesom man paa den anden Side heller ikke bør tillade, at det offentlige tilegner sig, hvad der med Rette tilhører den private. Denne Teori — thi en Teori er det jo — lyder yderst tiltalende, men det forekommer mig, at den vil være ganske overordentlig vanskelig at udføre i Praksis; thi saadan som Samfundsforholdene nu en Gang ere, er det og vil altid være ganske overordentlig vanskeligt at skelne imellem de Værdier, der skabes udelukkende af den private, og de Værdier, som, mere eller mindre synligt, have deres Oprindelse fra Samfundets Foranstaltninger. Nu vil jeg vel erkende, at en saadan Prisstigning paa Jordarealer, som kan give sig til Kende ved et nyt Jernbaneanlæg, er en særlig iøjnespringende Form for de Værdier, som kunne skabes ved Samfundets Arbejde. Men paa den anden Side er det jo langt fra den eneste. Tværtimod vil det, som jeg sagde, være overordentlig vanskeligt for de allerfleste Værdiers Vedkommende at paavise Forskellen imellem den Del af Værdien, som vil fremkomme ved den pri-